

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 12/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT” (PHẦN MƯỜI HAI)

Hòa Thượng nói: **“Chỉ có hai hạng người có thể vãng sanh, hạng thứ nhất là bậc thượng căn lợi trí, hạng thứ hai là bậc hạ ngu. Bậc thượng căn lợi trí là người thông đạt, tường tận chân tướng sự thật nên họ không hoài nghi, không xen tạp, tịnh niệm nói nhau. Bậc hạ ngu, phần nhiều là những người già không có hiểu biết, trong tâm họ một lòng một dạ niệm đến cùng câu “A Di Đà Phật”, họ không có tri kiến, không phân biệt, chấp trước. Chúng ta bình lặng mà suy xét xem chúng ta là hạng người nào?”. “Tri kiến” là những hiểu biết, quan điểm cá nhân của mỗi người. Chắc chắn chúng ta không phải là bậc thượng căn lợi trí vì bậc thượng căn lợi trí không hoài nghi, xen tạp.**

Ngày trước, khi tôi đi chia sẻ ở một đạo tràng, tôi nói rất mạnh mẽ về việc niệm câu **“A Di Đà Phật”** đến cùng. Sau khi tôi chia sẻ gần hai tiếng vẫn có người hỏi tôi là họ có thể trì chú vãng sanh được không? Chúng ta vẫn là hoài nghi, vẫn không một lòng, một dạ niệm một câu **“A Di Đà Phật”**. Chúng ta hoài nghi, tâm chúng ta có chướng ngại vì chúng ta tiếp nhận quá nhiều thông tin. Chúng ta không tiếp nhận những tư tưởng khác thì đó là chúng ta đang hộ pháp cho chính mình.

Ngày trước, khi những vị Thầy nổi tiếng đến Đài Trung thăm lão cư sĩ Lý Bình Nam, Lão cư sĩ đều đích thân ra sân bay đón tiếp nhưng Ngài không thỉnh các vị đó khai thị. Nhiều học trò nhắc nhở, họ hỏi Ngài Lý Bình Nam lý do vì sao không thỉnh các vị Thầy đó khai thị. Lão cư sĩ nói: **“Tôi không thỉnh họ khai thị vì tôi muốn hộ pháp cho các vị! Tôi muốn giữ tâm các vị thanh tịnh. Vị đó là người tu Thiên, tu Mật trong khi đạo tràng chúng ta tu pháp môn Tịnh Độ. Nếu vị nào nói, tu Tịnh mà có thêm Thiên thì như hổ mọc thêm sừng, tu Tịnh mà có thêm Mật như chiếc đỉnh có ba chân thì tâm của các vị sẽ giao động!”**. Ngày nay, chúng ta nghe nhiều tư tưởng tà tri, tà kiến vậy nên tâm chúng ta không thể không hoài nghi, không xen tạp!

Trong **“Bồ Tát Đại Thế Chí niệm Phật Viên Thông Chương”**, Bồ Tát Đại Thế Chí đã khai thị cho chúng ta: **“Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm liên tục, tạt tâm khai, nhập Tam Ma Địa”**. Chúng ta gom nhiếp sáu căn tịnh niệm câu **“A Di Đà Phật”** thì chúng ta sẽ vào được cảnh giới của Phật. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: **“Vì chúng sanh không thể nghe được pháp Nhất Thừa nên ta phải nói pháp Nhị Thừa, Tam Thừa. Nếu chúng sanh nghe được pháp Nhất Thừa thì ta chỉ nói pháp Nhất Thừa”**. Pháp Nhất Thừa

chính là pháp giúp chúng ta thăng đến thành Phật. Công phu niệm Phật không hề thấp nhưng chúng ta làm chưa tới, chưa đạt nên chúng ta dễ thôi chuyên. Nhiều đời Tổ Sư Đại Đức đã vãng sanh, nhiều người niệm Phật đã đứng, ngồi tự tại vãng sanh.

Khi Hòa Thượng giảng “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, Hòa Thượng nói: “**Bạn có đủ can đảm suốt cuộc đời này niệm một câu “A Di Đà Phật” không?**”. Nhiều người cho rằng họ phải trì chú, tụng Kinh thì buổi hành trì của họ mới linh thiêng. Nhiều người hàng ngày thắp hương, làm các nghi thức rất trịnh trọng nhưng đến giờ học thì họ vẫn ngủ quên. Nhiều năm rồi tôi không thắp hương nhưng tôi không dậy trễ ngày nào. Chúng ta học Phật, nếu chúng ta không tiến thì ắt chúng ta sẽ lùi. Chúng ta thường tiến chậm nhưng lùi rất nhanh. Chúng ta tiến được một bước nhưng nếu chúng ta lùi thì lần đầu chúng ta lùi mười bước, lần thứ hai chúng ta sẽ lùi hai mươi bước.

Người xưa dạy: “**Với người thì chúng ta bao dung đến mười phần, với ta thì chúng ta phải đuổi cùng diệt tận tập khí, phiền não của mình!**”. Nhiều người vẫn lơ là, chểnh mảng, dung dưỡng tập khí, phiền não của mình. Chúng ta đừng bao giờ có ý niệm, ngày mai chúng ta khỏe hơn, chúng ta sẽ tinh tấn hơn. Ngày đó sẽ không bao giờ đến! Khi tôi bị bệnh, tôi không thở được, tôi đứng không vững nhưng tôi vẫn cố gắng lạy Phật ngày bốn thời. Tôi cố gắng lạy nhưng thường không lạy được đủ thời gian, mồ hôi của tôi luôn ra ướt áo. Đến giờ cần dậy, nếu tôi không ngồi dậy thì tôi sẽ tự lăn người xuống đất. Khi tôi chuẩn bị lăn xuống đất thì tôi liền tỉnh táo vì cơ thể tôi sợ đau. Chúng ta làm như vậy hai đến ba lần thì “**ma ngủ**” sẽ bỏ đi. Chúng ta không ngừng nỗ lực thì chúng ta sẽ vượt qua tập khí, phiền não của chính mình.

Phật nói tám vạn bốn ngàn pháp môn để đối trị với tám vạn bốn ngàn căn tánh khác nhau của chúng sanh. Đây không phải là con số cố định mà chỉ là biểu thị cho số nhiều. Bất cứ pháp nào của Phật cũng đưa chúng ta đến sự giải thoát nhưng chúng ta phải xem căn tính của chúng ta phù hợp với pháp nào. Điều này giống như Thầy thuốc bốc thuốc phải căn cứ vào cơ địa của mỗi người. Người xưa dạy chúng ta: “**Nhất môn thâm nhập trường kỳ huân tu**”. Chúng ta thâm nhập một môn, huân tu một cách dài lâu. Chúng ta thường cho rằng chúng ta tu “**nhất môn**” chưa đủ nên chúng ta chọn tu nhị môn, tam môn cho chắc chắn!

Chúng ta đã học qua 1200 chuyên đề, nếu chúng ta bình lặng, tĩnh tâm nghe lại một chuyên đề thì chúng ta thấy chuyên đề nào cũng chỉ rõ tập khí, phiền não của chúng ta. Chúng ta nghe, học rồi nhưng tập khí, phiền não của chúng ta vẫn còn thậm chí tập khí, phiền não của chúng ta ngày càng tăng. Chúng ta không huân tập dài lâu thì chúng ta không thể có thành tựu.

Hòa Thượng nói, hạng người thượng căn là hạng người không có tâm hoài nghi, xen tạp. Hạng người hạ căn là hạng người biết y theo lời dạy mà làm. Chúng ta không phải hạng người thượng căn, cũng không phải hạng người hạ ngu, chúng ta cái gì cũng biết,

chúng ta luôn tỏ vẻ thông đạt. Chúng ta tự mình cảm thấy phải làm như thế này, phải làm như thế kia mới đúng vậy thì chúng ta đã vọng tưởng, xen tạp. Chúng ta xen tạp đến mức độ chúng ta không biết đường đi. Chúng ta đứng ở ngã ba thì chúng ta đã không biết đi đường nào, có người đứng ở ngã năm, ngã bảy, ngã mười, ngã hai mươi.

Trước đây, có một cụ hỏi tôi, cụ đã quy y sáu lần rồi, cụ quy y thêm một lần nữa được không. Tôi nói: *“Cũng tốt mà! Cụ đã quy y sáu lần rồi thì thêm lần nữa có sao đâu!”*. Nếu tôi nói họ quá xen tạp rồi thì họ sẽ rất phiền não! Đã xen tạp sáu lần rồi thì thêm lần thứ bảy cũng không sao! Nếu một người Thầy thì họ chỉ cho chúng ta một phương hướng, hai người Thầy thì họ chỉ cho chúng ta hai phương hướng, bảy người Thầy thì họ sẽ chỉ cho chúng ta bảy phương hướng. Chúng ta đi mỗi phương hướng một chút thì chúng ta giống như Hòa Thượng nói: *“Vô sở thất tùng”*. Chúng ta không còn chỗ nương về. Chính chúng ta làm cho chúng ta mất niềm tin! Có những người niệm Phật nhưng vẫn âm thầm đi cúng giải hạn vì họ sợ gặp những điều không may mắn. Nếu chúng ta khởi tâm động niệm vì chúng sanh thì chúng ta không phải lo lắng như vậy! Chúng ta vẫn *“tự tư tự lợi”*, vẫn nghĩ đến thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu nên chúng ta luôn cảm thấy bất an.

Một lần, tôi sửa lại cửa sắt, người làm cửa nói, cửa sắt nhà tôi ở vào hướng cung *“sát chủ”*. Tôi nói: *“Vậy hả! Mười mấy năm nay không có ai mất!”*. Ngày trước, khi tôi ở nhà cũ, có người nói với tôi: *“Thầy ơi! Thầy có thấy gì không? Nhà Thầy là ổ ma đấy!”*. Tôi nói, tôi thấy ngôi nhà tôi đang ở rất bình yên, không có vấn đề gì. Tôi nói: *“Nếu có Ma thì ở chung cho vui, họ ở thế giới của họ, tôi ở thế giới của tôi, không chạm mặt nhau bao giờ!”*. Chúng ta có chướng ngại vì chúng ta còn *“cái ta”*. Chúng ta không còn *“cái ta”*, không còn *“tự tư tự lợi”* thì chắc chắn chúng ta không có chướng ngại. Nếu Ma thấy chúng ta mang tiền bất chính về thì họ sẽ muốn phá chúng ta. Nếu Ma thấy chúng ta mang tiền đi phục vụ chúng sanh thì họ sẽ muốn làm hộ pháp cho chúng ta. Chúng ta không phải bậc thượng căn hạ trí, cũng không phải hạng hạ ngu, chúng ta ở khoảng giữa, chúng ta biết nhiều nên chúng ta luôn ở trạng thái vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta không học được bậc thượng căn vậy thì chúng ta chỉ học được bậc hạ ngu. Chúng ta phải buông xuống tất cả “danh vọng lợi dưỡng”. Chúng ta không tiêu nhiễm những thứ này mà chỉ một lòng một dạ chân thật niệm Phật và phục vụ đại chúng”*. *“Lợi dưỡng”* là bao gồm năm dục sáu trần. *“Năm dục”* là tài, sắc, danh, thực, thù. *“Sáu trần”* là sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. *“Danh vọng”* là quyền lực, địa vị. Nếu danh từ nào không hiểu thì chúng ta cũng không cần đi tra cứu, sẽ có ngày chúng ta sẽ tự hiểu.

Bậc hạ ngu là người không biết gì, không có phân biệt, chấp trước. Các cụ già thường có tâm trạng rất bình thản, không phân biệt, chấp trước. Hôm trước, tôi nghe em trai tôi

nói, người em út của tôi khi đi uống rượu say về thì thường mắng mẹ nhưng tâm bà vẫn rất bình thản, không giận. Tâm mẹ tôi luôn bình thản, không ghi nhớ oán thù với ai nhưng bà vẫn tình chấp rất sâu nặng, bà chấp chặt vào các cháu nội.

Tâm chúng ta niệm Phật, thân chúng ta phục vụ đại chúng. Chúng ta phải làm tất cả mọi việc để có thể lợi ích chúng sanh, cho dù cơ duyên có thể độ được chúng sanh rất ít thì chúng ta cũng phải nỗ lực. Khi tôi đi làm lễ Hằng thuận ở tỉnh Phú Yên, tôi phải từ Hà Nội bay về Nha Trang, từ Nha Trang lái xe đi Phú Yên nhưng đến nơi tôi chỉ được nói 5 phút. Vừa rồi, khi tôi đi về miền Tây cũng vậy, tôi phải đi ba ngày, hơn 1000km chỉ để nói khoảng 10 phút. Chữ “*phục vụ*” này không dễ làm. Chúng ta phải làm với tâm không lo được mất, lời lỗ, hơn thua, tốt xấu.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta không học bậc thượng cần lợi trí được nên chúng ta phải học bậc hạ ngu!***”. Chúng ta phải học bậc hạ ngu. Ở nơi tâm, chúng ta phải buông xả tất cả, tâm không vướng mắc, không bị chi phối bởi phiền não, một lòng một dạ niệm câu “***A Di Đà Phật***”. Ở nơi thân, chúng ta phải làm tất cả những việc cần làm để phục vụ chúng sanh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!